

»ταῦθα μονήρη οικεῖν τὸν Ἑρακλῆ, οὗ ὑπῆρχε, καὶ ἡρώων αὐτόθι) τὸ νῦν περίφημον
»*Monaco* καὶ *Monte Carlo*].

Τελευταῖον, πλὴν ἄλλων τινῶν ἔτι δυτικωτέρων ἀποικιῶν, ἔξ ὧν ἡ μᾶλλον ἀξιόμνημόνευτος ἦτο ἡ Μασσαλία, ἣτις ἐκτίσθη εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Γαλλίας παράλια ὑπὸ τῶν Φωκαέων, περὶ τὸ 597, οἱ Ἕλληνες κατέλαβον ἔκτοτε καὶ τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος παράλια τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου (1). Ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Θεσσαλίας κειμένη Μακεδονία καταφεῖτο ὑπὸ φυλῶν αἰτινες δὲν ἦσαν μὲν ἴσως καθαρῶς ἑλληνικαί, προσήγγιζον ὁμως πολὺ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ ἦθος πρὸς τὰ ὀλιγώτερον πολιτισθέντα ἑλληνικὰ φύλα, τὰ τε θεσσαλικά καὶ τὰ ἡπειρωτικά. Καὶ βραδύτερον μὲν, κατὰ τὴν τετάρτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, τὰ μακεδονικά ταῦτα φύλα ἔμελλον νὰ πρωταγωνιστήσωσι τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου· τὰ δὲ παράλια τῆς Μακεδονίας κατελήφθησαν πρωιμώτατα ὑπὸ ἀποικιῶν αἰτινες ἐξεπέμφθησαν ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος καὶ τῶν ὁποίων ἀρχαιοτάτη ἦτο ἡ Μεθώνη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑρετριῶν εἰς Πιερίαν περὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς οἱ Κορινθιοὶ κατεστάθησαν εἰς Κέρκυραν. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τοῦ 600 ἔτους οἱ Ἑρετρίεις καὶ οἱ Χαλκιδεῖς ἐκάλυψαν, διὰ τῶν κτισμάτων αὐτῶν, τὰς τρεῖς γλώσσας τὰς ἀποτελούσας τὴν Χαλκιδικὴν χερσόνησον. Τὰ κτίσματα ταῦτα, τὰ τότε μᾶλλον πολυάριθμα ἢ λόγου ἄξια, ἦσαν Μένδη, Ἄφυτις, Νεάπολις, Αἰγαί, Θεράμβω καὶ Σάνη, Ἑρετριῶν ἀποικία· Ἄσσα, Πίλωρος, Σίγγος, Σάρτη, Τορώνη, Γαληψός, Σερμύλη καὶ Μηκύβεργα, Χαλκιδεῶν ἀποικία. Ἐπὶ δὲ τῆς περσοῦς ἐπιδρομῆς οἱ Ἕλληνες τῆς Χαλκιδικῆς κατέλαβον καὶ τὴν ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας καὶ εὐφόρου πεδιάδος κειμένην Ὀλυνθον, ἐπικρατήσαντες οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπάσης τῆς χερσονήσου. Ἄλλ' ὑπῆρχον ἐνταῦθα καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ἀποικία. Αἰνεία καὶ Ποτίδαια, Κορινθίων κτίσματα· Σκιώνη, ἀδήλου καταγωγῆς, Ἄκανθος, Στάγειρα, Ἄργιλος, κτίσματα τῆς Ἄνδρου, ἣτις ὁμως καὶ αὐτὴ ἦτο Ἑρετριῶν ἀποικία.

Νομίσματα:
Ἄκάνθου

(Λέων σπαράσσων ταύρον).

Ἀπολλωνίας

(*Ἀπόλλων)

Εἰς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Θράκης οἱ μὲν Τήιοι ἔκτισαν, ἐν τῇ 6 ἑκατονταετηρίδι, ὡς προείπομεν, τὰ Ἄβδηρα, ἄγνωστον δὲ πότε ἴδρυσαν οἱ μὲν Χῆοι τὴν Μαρώνειαν, οἱ δὲ Λέσβιοι τὴν Αἶνον, καὶ ἄδηλον τίνες τὴν Δικαίαν. Ἐξηλληνίσθησαν ὁμοίως καὶ αἱ νῆσοι Θάσος καὶ Σαμοθράκη, αἱ πάλαι ποτὲ ὑπὸ Φοινίκων καταληφθεῖσαι. Εἰς τὴν Θάσον μάλιστα, ὅπου ἀπὸ τῆς 7 ἑκατονταετηρίδος κατεστάθησαν Πάριοι ἀποικοὶ εἶχε μεταβῆ καὶ ὁ περίφημος Πάριος ποιητὴς Ἀρχιλοχος, ὅστις ἀστειότατα περιέγραψε τὴν νῆσον ἐκείνην. Τῶντι ἡ Θάσος ἔκτοτε, ὡς καὶ τὴν σήμερον, δὲν διεκρίνεται διὰ τὴν πολ-

(1) Εἰς τὰς ἐν τῇ Δύσει ἑλληνικὰς ἀποικίας προσθετέον τὴν Ἀλαλίαν καὶ τὴν Νίκαιαν, ἀμφοτέρως ἐν Κύρῳ, τὴν Νίκαιαν τὴν ἐν τῇ Λιγυστικῇ, ἀποικίαν τῶν Μασσαλιωτῶν (τὴν νῦν Nice ἢ Nizza), τὴν ἐπὶ τῶν μεταξύ Σικελίας καὶ Ἰταλίας νήσων Λιπάραν, κτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀπὸ Λιλυβαίου ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων διωχθέντων Ροδίων καὶ Κνιδίων. Ἐκ τῆς εἰρημένης δὲ Λιπάρας ἰδρύθη ἡ παρὰ τὰ Πυρρηναῖα π. *Ρόδη* ἢ *Ροδόπολις* (νῦν Rosa). Λέγεται δὲ ὅτι οἱ Ζακύνθιοι ἴδρυσαν τὴν ἐν τῇ δυτικῇ Ἰσπανίᾳ ἑλληνικὴν πόλιν *Ζάκανθαν* ἢ *Σάγουντον* (καὶ *Σαγουντίων* πόλιν καλουμένην, λατίν. Sagnutum). Ὡς ἑλληνικὴ δὲ ἀποικία ἀναφέρεται καὶ ἡ ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Μαυριτανίας (Μαρόκκου) κειμένη *Τίγγις* ἢ *Τιγγενίς* (νῦν Ταγγέρη).